

V PLENICAH S TABLIČNIM RAČUNALNIKOM

Kot vedno v zgodovini medicine se dogaja, da se strokovnjaki prilagajajo pritiskom trga.

Ni skrivnost, da je uradna medicina močno pogojena od političnega in ekonomskega pritiska. Vsi ozaveščeni zdravniki to kritično upoštevajo. Spomnimo se samo, koliko časa je bilo treba, da je tudi uradno zavladalo stališče, da je kajenje škodljivo, in koliko je stroka danes vpletena v interese multinacionalk.

Še posebno pa je vznemirljivo, če pediatri nehajo biti varuhi otroštva.

Pred leti so ameriški pediatri odsvetovali uporabo tablic in podobnih medijev za otroke **pod drugim letom starosti**. Pred kratkim so objavili svoje novo stališče: premaknili so mejo na **18 mesecev**. So v tem času postali ti mediji varnejši? Manj škodljivi za možgane v razvoju? Seveda ne. Povečal se je le pritisk industrije, zlasti pa pritisk samih staršev, ki hočejo otroku nuditi te »dobrine«, brez katerih sami ne morejo več živeti in so postopoma korenito spremenile njihov življenjski slog in kakovost komunikacije. Otrok v plenica pa mora v ta družinski slog vstopiti in po možnosti s podporo strokovnjakov, da imamo čisto vest. Družba deluje po meri od dela zasvojenih odraslih, vedno manj sposobnih globljih odnosov, zdrave sprostitve in sočutnega srečevanja s sočlovekom. Potem seveda naštevamo, kako tablet lahko uči čustvovati, nas poveže preko skypa in prikazuje krasne igre o naravi, razvija inteligenco in še kaj. Vse to je res ... a veliko pozneje, ob pravem času, v pravi meri in ob prevladujočih drugačnih dejavnosti, primernih za otroke. Še vedno gre samo za izjemno izpopolnjen stroj, prav nič več.

Aparat ni živ. Otrokov stik z neživim svetom aparatov oži čas in prostor in za **žive izkušnje z ljudmi, z naravnimi materiali, z rastlinami in živalmi**, ki ga povezujejo z resničnostjo. Ta pa se ne vdaja pritiskom na gumbe in ne skače tako, kot ukazujejo prsti. Te iluzije vpliva na realnost tableti izredno potencirajo. Samo živa realnost odnosov je prostor, ki lahko otroka opremi za življenje, in mu daje izkušnjo meja.

Brez slabe vesti se lahko odpovemo tehnologiji za otroke v predšolskem obdobju. Ne zato, ker je slaba sama na sebi, ampak ker ima otrok danes že itak premalo izkušenj, ki podpirajo njegovo živost, učenje v odnosih in stik z naravo. Ne gre za strah pred napredkov, ampak za dajanje prednosti. Starši poleg tega vse manj zaupajo svoji sposobnosti, da bi bili lahko za otroka zanimivi, primerni in življenjsko pomembni (!) in se obračajo na ustanove, dejavnosti, aparate, ki naj otroka bogatijo in zaposlijo

bolje od domačega okolja in lastnih staršev. Zatekamo se v izhode, ki nam odraslim rušijo samozavedanje in spoštovanje svoje moči in možnosti vplivanja.

Odrasli imajo nalogo, da otroka zavarujejo pred vsem, kar ga dela odvisnega in raztresenega potrošnika že v plenicah. Dobro vemo, kako zapeljive so te igračke že za odrasle. Kar je lepo, zabavno, privlačno in otroka čudovito zaposli, še ni primerno za otrokovo telo, srce in dušo v nastajanju in za odnose, ki naj nas globoko povežejo za celo življenje.

Še lepa novica: v Milanu so odprli 20 hektarjev zelene površine, ki so ji dali ime Auli Ule - Park pozabljenih iger. Brez igral in struktur, poln je le dreves in sugestivnih kotičkov. Otroci, ki se tam znajdejo, začnejo spontano **tekati**. To je primer, kako se dogaja naravni zagon življenja in razvoja v malčku. Pobudnik je bil psihoterapevt Fulvio Scaparro, ki pravi: "Računalnik je boljši od televizije, toda lep travnik potolče oba!"

Kar velja za nas, velja še bolj za otroke. Ali nismo najbolj živi (in bistri ...) potem, ko preživimo nekaj časa v naravi ali v intenzivnem stiku z ljubimi ljudmi?

(Alenka Rebula)